

Arrest

nr. 248 570 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart Afghaans staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 september 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet, doch bevestigt thans in haar verzoekschrift in Griekenland internationale bescherming te hebben verkregen.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden verklaard en het Commissariaat-generaal een onderzoek ten aanzien van verzoekende partij haar land van herkomst, zijnde Afghanistan, diende te voeren, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift.

3.3. Met haar huidige uitleg in het verzoekschrift dat “Nochtans heeft zij erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees” ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt geoordeeld dat aan de door haar aangehaalde problemen in Griekenland geen geloof kan worden gehecht:

“U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat u er vreest te worden vermoord en geen bescherming zou kunnen genieten van de Griekse politie (CGVS, p.5 & 7). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw verklaringen omtrent uw beweerdde problemen in Griekenland. U stelt dat een vriend van u er vermoord werd en dat uit zijn gsm bleek dat zijn belagers ook u wouden vermoorden (CGVS, p.3). Opvallend genoeg maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding als zou een vriend van u zijn vermoord in Griekenland. U stelt dat u het tijdens dit interview kort moest houden en dat men alleen vragen stelden over uw problemen in Afghanistan (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Zo werd u gevraagd waarom u Griekenland verliet en antwoordde u dat de mensen met wie u in Afghanistan problemen zou hebben gekend, u daar zouden ‘kunnen’ vinden. U verklaarde verder in algemene bewoordingen dat Afghanen er vermist en vermoord werden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Men moge in alle redelijkheid verwachten dat u melding maakte van een vermoorde vriend en een sms-

bericht waarin zou gestaan hebben dat ook u vermoord moest worden. Dat u dit niet vermeldde, ondergraaft op ernstige wijze het geloof in de problemen die u zou hebben gekend in Griekenland.

Nog andere zaken wijzen erop dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. U verklaart dat u in Frankrijk was toen u het nieuws ontving van deze vermoorde vriend en dat u onmiddellijk naar Griekenland terugreisde (CGVS, p.3). Dat u ervoor kiest om terug te reizen naar Griekenland raakt kant noch wal, gelet op uw verklaring dat u vreesde hetzelfde te overkomen. Men moge verwachten dat u dergelijk risico niet neemt, indien u er werkelijk een vrees koestert. Gevraagd waarom u er dan voor kiest om naar Griekenland af te reizen, antwoordt u dat u niet wist dat uw vermoorde vriend een sms-bericht had gekregen waarin stond dat u ook dood moest. Het was uw werkgever die u informeerde over zijn dood en niet de vrienden die de gsm hadden gevonden en afgeleverd aan de politie (CGVS, p.9). Dit is bevreemdend. Men moge verwachten dat uw vrienden u hier wel degelijk over informeren gezien de ernst van een dergelijk dreigement. U verklaart dat ze dit waarschijnlijk niet deden omdat ze bang waren dat u zou terugkeren en vermoord worden (CGVS, p.9). Indien ze deze bezorgdheid effectief zouden geuit hebben, kan men verwachten dat ze u wel degelijk opbellen en waarschuwen. Bovendien spreekt u zich hierover tegen. Hoewel u later tijdens het onderhoud stelt dat het uw Griekse werkgever was die u hierover inlichtte, verklaarde u initieel dat het uw vrienden waren die u opbelden met de boodschap dat S.(...) werd vermoord (CGVS, p.3 & 9). Andermaal wordt het geloof in uw verklaringen hiermee ondermijnd. Verder blijkt uw kennis over de precieze omstandigheden van S.(...)'s dood beperkt. U verklaart dat hij werd neergestoken toen hij uit een koffieshop stapte, doch weet u niet te zeggen in welke straat dit gebeurde (CGVS, p.8). Hij zou nadien overgebracht zijn geweest naar het ziekenhuis, doch heeft u er het raden naar wat ze daar juist met hem deden (CGVS, p.8). U zou dit niet weten omdat u geen vragen stelde (CGVS, p.8). Voor iemand die terugkeert uit Frankrijk om de oorzaak van zijn dood te kennen, kan men verwachten dat u meer interesse toont en u bevraagt over de precieze omstandigheden van zijn dood. U heeft tot slot geen enkel idee wat de politie zou ondernomen hebben in het onderzoek naar zijn dood (CGVS, p.6). Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten aan de moord op uw vriend in Griekenland noch aan uw verklaring dat ook u in een sms-bericht gevisieerd zou zijn geweest."

Bovendien, zelfs al zou aan die problematiek toch geloof worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk dat het haar dienaangaande in Griekenland, alwaar zij internationale bescherming geniet, aan bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ontbreekt.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede grond het volgende aan:

"Verder wordt opgemerkt dat indien uw problemen in Griekenland waarachtig zouden zijn, quod non, u weinig doortastend bent geweest in uw poging om beroep te doen op de Griekse autoriteiten. U verklaart dat u zelf niet naar de politie bent gestapt maar daarentegen onmiddellijk Griekenland heeft verlaten (CGVS, p.7), en dus geen enkele poging zou ondernomen hebben om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Indien enig geloof zou kunnen gehecht worden aan dit incident en de bedreiging aan uw adres, kan men verwachten dat u op zijn minst deze bedreiging tracht aan te kaarten en eerst de reactie en/of inzet van de Griekse autoriteiten zou hebben afgewacht."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat "niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet op beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten", berust haar bewering als zou zij in Griekenland volledig aan haar lot worden overgelaten niet op eigen concrete, persoonlijke ervaringen, daar zij geheel heeft nagelaten die beweerde problemen en de bedreigingen aan haar persoon bij de Griekse politie, en ruimer de Griekse autoriteiten, aan te kaarten. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze haar hiervoor geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

3.4. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan

beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Landeninformatie, zoals o.a. het rapport van AIDA waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, o.a. wat de toegang betreft tot gezondheidszorg, Griekse taallessen, de arbeidsmarkt en huisvesting en voorts onder meer integratie- en sociale voorzieningen, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, in welk verband niet wordt betwist dat de situatie er niet erg rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Griekenland" en wordt opgeworpen dat "erkende vluchtelingen evenmin toegelaten" worden "op de arbeidsmarkt door de beperkingen en taalbarrières, alsook door de te hoge werkloosheidsgraad", wijst de Raad erop dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen aan de commissaris-generaal in Griekenland over werk en onderdak beschikte.

Verzoekende partij maakt zodoende, gelet op hetgeen voorafgaat, niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.5. De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar bepaalde van zijn arresten en deze onder de loep worden genomen, dit individuele gevallen betreft, en zijn rechtspraak geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2020, voert verzoekende partij aan dat voorbij gegaan wordt aan de systematische tekortkomingen in Griekenland die betrekking hebben op het sociale leven, de gezondheidszorg, huisvesting en veiligheid. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet betwist dat zij documenten heeft gekregen in Griekenland, maar zij wijst er op dat er geen sprake kan zijn van een effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten. Tot slot stelt verzoekende partij dat de levensomstandigheden mensonterend zijn en de bescherming ontoereikend.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 26 november 2020 en de bestreden beslissing *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.2. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar internationale beschermingsstatus en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, rechtspraak waar in de beschikking van 26 november 2020 reeds naar werd verwezen. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat, aldus het Hof van Justitie, wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt evenwel niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zij komt ter terechtzitting immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen dat voorbij gegaan wordt aan de systematische tekortkomingen in Griekenland die betrekking hebben op het sociale leven, de gezondheidszorg, huisvesting en veiligheid, dat er geen sprake kan zijn van een effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten, en dat de levensomstandigheden mensonterend zijn en de bescherming ontoereikend. Ze laat evenwel na deze algemene beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad wijst in dit verband op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld en waarover zij geen ander licht werpt: *“3.3. Met haar huidige uitleg in het verzoekschrift dat “Nochtans heeft zij erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees” ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt geoordeeld dat aan de door haar aangehaalde problemen in Griekenland geen geloof kan worden gehecht:*

“U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat u er vreest te worden vermoord en geen bescherming zou kunnen genieten van de Griekse politie (CGVS, p.5 & 7). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw verklaringen omtrent uw beweerde problemen in Griekenland. U stelt dat een vriend van u er vermoord werd en dat uit zijn gsm bleek dat zijn belagers ook u wouden vermoorden (CGVS, p.3). Opvallend genoeg maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding als zou een vriend van u zijn vermoord in Griekenland. U stelt dat u het tijdens dit interview kort moest houden en dat men alleen vragen stelden over uw problemen in Afghanistan (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Zo werd u gevraagd waarom u Griekenland verliet en antwoordde u dat de mensen met wie u in Afghanistan problemen zou hebben gekend, u daar zouden ‘kunnen’ vinden. U verklaarde verder in algemene bewoordingen dat Afghanen er vermist en vermoord werden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Men moge in alle redelijkheid verwachten dat u melding maakte van een vermoorde vriend en een sms-bericht waarin zou gestaan hebben dat ook u vermoord moest worden. Dat u dit niet vermeldde, ondergraaft op ernstige wijze het geloof in de problemen die u zou hebben gekend in Griekenland.

Nog andere zaken wijzen erop dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. U verklaart dat u in Frankrijk was toen u het nieuws ontving van deze vermoorde vriend en dat u onmiddellijk naar Griekenland terugreisde (CGVS, p.3). Dat u ervoor kiest om terug te reizen naar Griekenland raakt kant noch wal, gelet op uw verklaring dat u vreesde hetzelfde te overkomen. Men moge verwachten dat u dergelijk risico niet neemt, indien u er werkelijk een vrees koestert. Gevraagd waarom u er dan voor kiest om naar Griekenland af te reizen, antwoordt u dat u niet wist dat uw vermoorde vriend een sms-bericht had gekregen waarin stond dat u ook dood moest. Het was uw werkgever die u informeerde over zijn dood en niet de vrienden die de gsm hadden gevonden en afgeleverd aan de politie (CGVS, p.9). Dit is bevreemdend. Men moge verwachten dat uw vrienden u hier wel degelijk over informeren gezien de ernst van een dergelijk dreigement. U verklaart dat ze dit waarschijnlijk niet deden omdat ze bang waren dat u zou terugkeren en vermoord worden (CGVS, p.9). Indien ze deze bezorgdheid effectief zouden geuit hebben, kan men verwachten dat ze u wel degelijk opbellen en waarschuwen. Bovendien spreekt u zich hierover tegen. Hoewel u later tijdens het onderhoud stelt dat het uw Griekse werkgever was die u hierover inlichtte, verklaarde u initieel dat het uw vrienden waren die u opbelden met de boodschap dat S.(...) werd vermoord (CGVS, p.3 & 9). Andermaal wordt het geloof in uw verklaringen hiermee ondermijnd. Verder blijkt uw kennis over de precieze omstandigheden van S.(...)'s dood beperkt. U verklaart dat hij werd neergestoken toen hij uit een koffieshop stapte, doch weet u niet te zeggen in welke straat dit gebeurde (CGVS, p.8). Hij zou nadien overgebracht zijn geweest naar het ziekenhuis, doch heeft u er het raden naar wat ze daar juist met hem deden (CGVS, p.8). U zou dit niet weten omdat u geen vragen stelde (CGVS, p.8). Voor iemand die terugkeert uit Frankrijk om de oorzaak van zijn dood te kennen, kan men verwachten dat u meer interesse toont en u bevraagt over de precieze omstandigheden van zijn dood. U heeft tot slot geen enkel idee wat de politie zou ondernomen hebben in het onderzoek naar zijn dood (CGVS, p.6). Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten

aan de moord op uw vriend in Griekenland noch aan uw verklaring dat ook u in een sms-bericht geviseerd zou zijn geweest."

Bovendien, zelfs al zou aan die problematiek toch geloof worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk dat het haar dienaangaande in Griekenland, alwaar zij internationale bescherming geniet, aan bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ontbreekt.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede grond het volgende aan:

"Verder wordt opgemerkt dat indien uw problemen in Griekenland waarachtig zouden zijn, quod non, u weinig doortastend bent geweest in uw poging om beroep te doen op de Griekse autoriteiten. U verklaart dat u zelf niet naar de politie bent gestapt maar daarentegen onmiddellijk Griekenland heeft verlaten (CGVS, p.7), en dus geen enkele poging zou ondernomen hebben om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Indien enig geloof zou kunnen gehecht worden aan dit incident en de bedreiging aan uw adres, kan men verwachten dat u op zijn minst deze bedreiging tracht aan te kaarten en eerst de reactie en/of inzet van de Griekse autoriteiten zou hebben afgewacht."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat "niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet op beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten", berust haar bewering als zou zij in Griekenland volledig aan haar lot worden overgelaten niet op eigen concrete, persoonlijke ervaringen, daar zij geheel heeft nagelaten die beweerde problemen en de bedreigingen aan haar persoon bij de Griekse politie, en ruimer de Griekse autoriteiten, aan te kaarten. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze haar hiervoor geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden."

4.3. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij niet betwist dat zij documenten heeft gekregen in Griekenland, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 november 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS